

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์เส้นทางถึงสาเหตุ ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการ
อพยพของสตรีชนบทมาเป็นพนักงานอาบอบนวด และ
หญิงบริการในเทศบาลนครหาดใหญ่

โดย

ด.ม.อ

เลขที่	HQ 242.ศค. A4+13	ว.ด	2544	ว.1
Bib Key	218615			

ผศ.น้อย จันทรอำไพ

ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

2544

ทุนอุดหนุนการวิจัยเงินงบประมาณแผ่นดิน 2527

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เส้นทางถึงสาเหตุ ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการอพยพของสตรีชนบท มาเป็นพนักงานอาบอบนวดและหญิงบริการในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่” มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบลักษณะทั่วไปทางเศรษฐกิจ สังคม ปัจจัยที่มีส่วนผลักดันและดึงดูดให้สตรีชนบทเข้าสู่อาชีพนี้ ศึกษาสาเหตุและผลกระทบต่อครอบครัวและสถานภาพ ก่อนจะตัดสินใจอพยพมาหาดใหญ่ ต้องการทราบทัศนคติในการจดทะเบียนให้เป็นอาชีพที่ถูกต้องตามกฎหมาย การประกอบอาชีพอื่นหลังจากตัดสินใจเลิกอาชีพหญิงบริการแล้ว ข้อมูลเบื้องต้นเหล่านี้จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาสตรีชนบทของหน่วยราชการและองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อจะดำเนินการแก้ไขปัญหาคาดต้นเหตุได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพต่อไป

ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์พนักงานอาบอบนวดในสถานบริการจำนวน 100 ราย ข้อมูลโดยทั่วไปพบว่า สตรีอาชีพพิเศษมีอายุมากที่สุด 33 ปี อายุน้อยที่สุด 17 ปี อายุโดยเฉลี่ย 24 ปี ด้านการศึกษาพบว่าจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มากที่สุด เป็นผู้นับถือศาสนาพุทธ เป็นโสด เป็นผู้ไม่มีบุตรเป็นส่วนใหญ่

ลักษณะของภูมิลำเนาเดิมจะอยู่ในเขตชนบท เป็นสตรีภาคเหนือมากที่สุด อาชีพบิดามารดาส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรกรรม ขณะอยู่ถิ่นฐานเดิม สตรีเหล่านี้ปรากฏว่า เป็นผู้ไม่มีงานทำมากที่สุด ปัจจัยผลักดันที่ทำให้สตรีชนบทตัดสินใจประกอบอาชีพนี้ คือ ฐานะครอบครัวยากจนมาก มีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย และมีปัจจัยดึงดูดก็คือ ความรู้สึกอยากร่ำรวย อยากได้ของตามแฟชั่นนิยม ส่วนใหญ่สมัครใจเข้ามาทำงานอาชีพนี้เอง โดยมีผู้ชักจูง คือ เพื่อนบ้านในหมู่บ้านของตนเอง ระยะเวลาในการเดินทางมาทำงานที่นครหาดใหญ่ โดยเฉลี่ย 2 ปีครึ่งน้อยที่สุด 1ปีและมากที่สุดมาทำงานที่หาดใหญ่ 4 ปีมาแล้ว

สตรีเหล่านี้มักจะไปเยี่ยมถิ่นฐานเดิม ในวันเทศกาลสำคัญต่างๆ ประมาณไม่เกินหนึ่งสัปดาห์ ขณะอยู่ที่หาดใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับเจ้าของกิจการมากที่สุด การใช้เวลารว่างส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ดูภาพยนตร์ และฟังวิทยุ รองลงมาคือการนอนพักผ่อนไปเที่ยวซื้อของ และทำยาสุดชอบเล่น

การพนัน(เล่นไพ่มากที่สุด) ในเรื่องสุขภาพอนามัย สตรีอาชีพพิเศษส่วนใหญ่ป่วยเป็น
กามโรคมาแล้ว พนักงานอาบอบนวดส่วนใหญ่จะขายบริการทางเพศไปด้วย โดยใช้วิธี
การคุมกำเนิดด้วยวิธีรับประทานยาคุมมากที่สุด สตรีส่วนใหญ่ไม่เคยทำแท้ง

จากการสอบถามว่า เห็นสมควรให้รัฐบาลมาดูแลอาชีพนี้ ส่วนใหญ่จะไม่แน่ใจจะ
ดีหรือไม่ สำหรับการจดทะเบียนอาชีพนี้ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนใหญ่ตอบว่าดี สตรี
เหล่านี้พร้อมที่จะเลิกอาชีพที่สังคมรังเกียจ เมื่อมีเงินมากพอ รองลงมาคือ การมีอายุมาก
ขึ้น จะพบว่าอายุมีผลต่อการตัดสินใจเข้ามาและเลิกที่จะประกอบอาชีพนี้ จากเด็กสาวสด
ใสจนกระทั่งถึงวัยที่ร่วงโรย ประมาณ 30 ปี ขึ้นไป ก็ไม่สามารถประกอบอาชีพนี้ได้ จึงมี
บางรายที่หันไปยึดอาชีพแม่ค้า ขวนขวายหาหญิงสาวแรกเริ่มรายใหม่มาประกอบอาชีพนี้
แทน

ดังนั้น หากรัฐบาลให้ความเอาใจใส่ดูแลแก้ไขปัญหา ให้สตรีเหล่านี้ให้มีอาชีพ
การทำงานที่มั่นคง ณ ที่ฐานเดิมแล้ว คาดว่าคงจะไม่มีสตรีชนบทคนใดที่อยากจะมา
ทำงานในสถานบริการเช่นนี้ หรือถ้าจะมีก็คงมีในจำนวนน้อยลงมากกว่าที่เป็นอยู่ใน
ปัจจุบันนี้

Abstract

The objectives of this project were to describe the economic and social characteristics of rural women who had migrated to work as masseuses and commercial sex workers in Hatyai municipality, their former status and the motivating factors influencing them to enter the occupation. The study also sought to describe the impact of their work on the family and the attitudes of these women towards legitimization of their occupation and towards employment in alternative occupations.

One hundred masseuses, age ranging from 17 to 33 years, mean 24 years, were interviewed. Most had received education only up to 4th grade, were Buddhist, single and without children, previously unemployed and from rural families in the north of Thailand, where their parents were farmers. The major driving factor motivating migration was family poverty, and major attraction was a desire for wealth. Most women voluntarily entered the occupation, encouraged mainly by friends from their home village. The women in the sample had been engaged in the occupation in Hatyai for a mean duration of 2.5 years, range 1 to 4 years. They returned home generally for not more than one week on the occasion of important festivals. When in Hatyai, most of them had accommodation with the owner of the establishment where they worked. In their free time, they mainly watched television and movies or listened to the radio, followed by relaxing, going shopping and card-playing. Most of them had at some time experienced sexually transmitted disease, as they provided sexual services in addition to their regular work. Most reported using hormonal contraception and not having had an abortion. They were unsure about the benefits of government control of their occupation, but agreed with the plan to register the occupation as a legitimate means of earning a living. Reasons why they would leave the occupation were, first, having made enough money, followed by reaching the age of 30 or more and no longer being able to continue working in this occupation.

Thus, if the government were to take good care of these women, solve their problems, and enable them to pursue a more secure occupation in their home region, it is expected that there would be few, if any, who would wish to continue to work in such service establishments. The number of women so engaged would thereby decrease dramatically.